

XI. La resurrecció de la carn. La vida perdurable

Dij, 10/10/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

1. La promesa de Déu és que ressuscitarà tota la persona: cos, ànima i esperit.

Un detall, aparentment poc important, ens permetrà d'entrar en el tema: L'any 1983, la Congregació per a la Doctrina de la Fe plantejà un dubte subtil: ¿cal mantenir la traducció literal de la frase "crec en la resurrecció de la carn" (tal com es troba en l'Esriptura) o es pot mantenir l'altra traducció tradicional "crec en la resurrecció dels morts"?

Tot i que la Congregació s'estima més l'ús de l'expressió "resurrecció de la carn" perquè segueix literalment l'original bíblic, el document vaticà reconeix que les dues frases en la pràctica signifiquen el mateix. Es donen dos matisos però: "la resurrecció de la carn" posa en primer pla el fet que la resurrecció de Crist i la nostra enclou la corporalitat. En canvi, la resurrecció dels morts posa en primer pla la victòria de Jesús sobre la mort, així com la condició moridora de tots els homes. Ambdues mostren que és tot l'home qui ressuscita: cos, ànima i esperit.

Arribats aquí ens fem la mateixa pregunta que es va fer sant Pau a [1 Corintis 15, 35](#): "Potser algú preguntarà: I com ressusciten, els morts?" Quina comunió es dona entre els morts i el Pare del cel?

Pau, que afirma la corporalitat de la resurrecció, descarta però que el cos dels ressuscitats sigui igual que el nostre. Ell afirma quatre diferències respecte del nostre cos corruptible, sense honor, feble i terrenal. El cos ressuscitat és incorruptible, gloriós o resplendent, dinàmic, és a dir, ple de vigor, i "espiritual" o celeste. Semblen contradictoris "cos" i "esperit". Vet aquí que tindrem la corporalitat que ens correspon com a persones humanes, però el cos apareixerà transfigurat, "espiritual" o celestial.

El cos ressuscitat no té mancances ni necessitats: sant Tomàs d'Aquino observa que Jesús menja després de la Resurrecció, però "no pas per necessitat", sinó per a manifestar que és una persona humana, no pas una fantasma.

També els teòlegs medievals atribuïen al Cos gloriós els adjectius d'impassibilitat, subtilitat, agilitat i claredat, a més de la integritat del cos al que no li mancarà cap membre. L'agilitat permet a Jesús gloriós fer-se present simultàniament en diversos "llocs" de l'espai i del temps. Aquesta ubiqüitat, en el llenguatge de sant Pau, correspondria a la condició "espiritual" del cos gloriós tal com és present en l'Eucaristia.

2. La vida perdurable o eterna és la vida de Déu en nosaltres.

Aquí em limitaré a proposar dues idees que formen part de la Bona Notícia: 1a. La vida eterna és la presència salvadora de Déu en la nostra intimitat. 2a. Aquesta vida amb Déu ja ha començat ara, en aquest món.

A vegades podríem entendre la vida eterna com un estat de felicitat semblant a una bona vida terrestre sense cap de les limitacions o mancances que de fet tenim

aquí. Però no és aquesta la plenitud que “salva” la persona. La vida eterna –com a plenitud de salvació– no pot ser altra cosa sinó l’encontre i la comunió amb Déu en el nostre propi cor i en la nostra pròpia vida (veure [Joan 3,16; 5,24](#)).

Doncs bé: qui creu en Déu i en Crist ja comença a tenir aquesta plenitud i tast d’eternitat aquí baix a la terra. La nostra vida adquireix ple sentit –és una vida realment “salvada”– no pas perquè sigui una certa felicitat d’aquest món sinó perquè realment vivim en Déu, amb Déu i en imitació de Déu (en règim de misericòrdia envers les persones). Vivim la nostra vida certament, però en l’Esperit. Aquest és el sentit ple de la nostra vida de seguiment de Crist.